

# Gruppensjælen & Menneskesjælen



Introduktion til den esoteriske lære - 8

**HARDY BENNIS**



VisdomsNettet  
[www.visdomsnettet.dk](http://www.visdomsnettet.dk)

# GRUPPESJÆLEN & MENNESKESJÆLEN

Introduktion til den esoteriske lære 8

Hardy Bennis



VisdomsNettet  
[www.visdomsnettet.dk](http://www.visdomsnettet.dk)

# Gruppensjælen & Menneskesjælen

## Introduktion til den esoteriske lære 8

Af Hardy Bennis

Sjælsprincippet er et af de vigtigste nøglebegreber i den esoteriske lære. Den menneskelige sjæl er – som tidligere beskrevet – den instans, som har opsamlet alle informationer om menneskets mange liv. Sjælen ved nøjagtig, hvor langt mennesket er nået på udviklingsvejen, og er derfor sammen med karmiske rådgivere i stand til at placere sig korrekt i en inkarnation, for at den kan få maksimalt udbytte af inkarnationen.



På de tidligere stadier – i det uudviklede menneske – er det Karmas Herrer, der suverænt bestemmer, hvor mennesket skal inkarnere, i hvilket land, hvilken race det skal tilhøre, hvilken familie det skal vokse op i og hvilke andre mennesker det skal inkarnere sammen med – det vil sige hvilke mennesker, der skal knyttes til med venskabelige eller fjendtlige bånd, hvilket ofte sker i selve familiekredsen. Men det

udviklede menneske vil gradvis få mere medindflydelse på hvor og med hvem, det skal inkarnere. Der er skrevet en righoldig litteratur om dette emne, der fortæller, at inden inkarnationen begynder, får man flere valgmuligheder, men måske bliver man rådet til en knap så let inkarnation, fordi den indebærer mulighed for at forbedre den karmiske situation. Derfor kan inkarnationerne variere meget voldsomt. Det ene liv kan man inkarnere som konge eller hersker over mange mennesker, og det næste er man måske slave eller fattig bonde, for det viser sig ofte, at det er når et menneske får tildelt en såkaldt nøgleinkarnation, at det misbruger sin magt til at undertrykke andre, og så må det bøde for det i et kommende liv – ikke for at blive straffet, men for at lære hvordan man ikke bør behandle de mennesker, man har/havde i sin varetægt. Det er et mønster, der finder sted overalt – også i det moderne samfund.

Det er vigtigt at forstå, at i mineral-, plante- og dyreriget er det *gruppesjælprincippet*, der er den styrende faktor. Som tidligere omtalt, registrerer mineralernes og planternes gruppesjæle kun meget enkle påvirkninger. I dyreriget er de erfaringer, som de forskellige dyr oplever, meget forskellige. I de mere uudviklede dyreformer er der ofte tusindvis af dyr med samme gruppesjæl, mens der i de højere dyreformer – som f.eks. hunde, katte, elefanter, primater, måske delfiner og andre – kun er få i hver gruppesjæl. Det medfører, at udviklingen fører til, at det ene liv, der oprindeligt blev manifesteret som en mangfoldighed, på ny bevæger sig tilbage mod enhed, efterhånden som bevidstheden nuanceres og egenskaberne specialiseres.



Hvis man vil illustrere, hvordan en gruppesjæl fungerer, kan man bruge et meget enkelt billede – man kan sammenligne gruppesjælen med en spand vand. Vandet i spanden kan eksempelvis repræsentere ti kattes sjælprincip.

Hvis vandet i spanden hældes op i fem glas, svarer det til, at der er inkarneret fem katte fra gruppesjælen. Så længe vandet er i glasset, lever kattene som individuelle væsener. De erfaringer, det individuelle dyr gør i sin tilværelse, kan illustreres med et farvestof, der hældes i det glas, der repræsenterer dyret. Vandet i dette ene glas præges af den blå farve. I det andet glas er vandet rødt. I det tredje bliver det overvejende grønt etc.

Når de fem katte dør, hældes vandet med de forskellige farver tilbage i spanden, og farvestoffet vil brede sig til hele vandmængden om end i fortyndet form. Og når farverne er blandet i spanden, kan man aldrig af dette indhold få nøjagtig den samme farve (kat) igen. Det medfører, at de enkelte kattes erfaringer samler sig til en kollektiv erfaringsmasse, som kommer alle fremtidige inkarnerede dyr til gode i form af en iboende instinktiv viden.

Grupesjælens kollektive bevidsthed har altså form af *instinkter*. Det kan eksempelvis være ællingers evne til at svømme første gang, de kommer i vandet, en gråspurvs evne til at bygge rede, der er nøjagtig magen til den, tidligere generationer byggede, eller fugleflokkes evne til at finde vej sydpå i vinterperioden og tilbage til deres rugepladser om foråret – ofte strækninger på flere tusinder af kilometer.



Disse instinkter er udtryk for den samlede sum af de erfaringer, som alle gruppesjælens enheder har gjort gennem årtusinder, og ved hjælp af denne direkte bevidsthedsforbindelse styrer og leder gruppesjælen de enkelte dyr, når de er fysisk inkarneret.

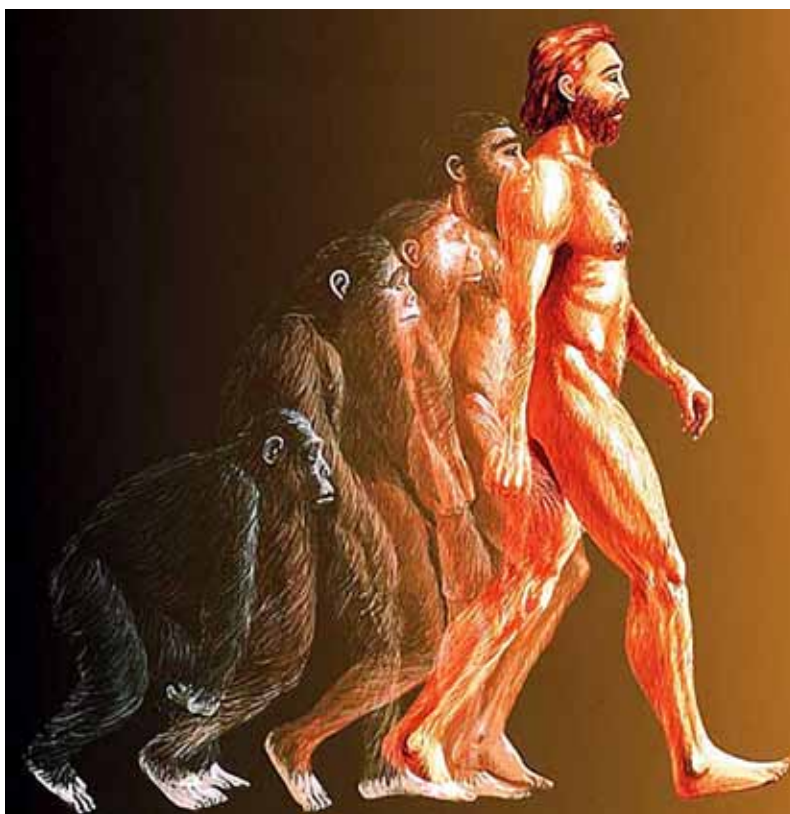
Biologen Rupert Sheldrake kalder i sin bog *A new Science of Life* disse kollektive erfaringsmasser for *morfogenetiske felter*, og han har med sin forskning skabt en vigtig forbindelse mellem den esoteriske lære og biologien. Gennem videnskabelige forsøg er det blevet påvist, at hvis rotter ét sted i verden lærer en bestemt ting, bliver det lettere for samme type rotter andre steder i verden at lære den samme ting. Forsøgene viser, at rotterne tilsyneladende har en bevidsthedsmæssig fællespulje, hvor mange rotter får glæde af nogle få rotters anstrengelser, hvis de tilhører samme art.

Generelt kan man sige, at jo mere primitiv en art er, desto mere ligner de inkarnerede livsenheder hinanden – og omvendt – at jo mere fremskreden udviklingen er, desto mere karakteristiske bliver de enkelte væsener. De nærmer sig med andre ord en tilstand, hvor det kollektive præg bliver til et individuelt præg.

Den endelige overgang fra den kollektive bevidsthed til det individuelt inkarnerede menneskevæsen – den såkaldte *individualisering* – skete i slutningen af dyreriget, og det udviklede instinkt var den udløsende faktor.

### **Menneskets sjæl**

I artiklen "*Den Indre Verdensstyrelse*" blev det forklaret, at *individualiseringen* skete som et resultat af højtstående væseners – de såkaldte *flammeherrens* – indgriben. Det skete for omkring 18½ millioner år siden. Individualiseringsprocessen strakte sig over lang tid, og det er en af årsagerne til den forskel, der er på de forskellige folkeslags og racers medfødte egenskaber. De er som bølger på havet, der når stranden på forskellige tidspunkter, men alle bølger er ligeværdige, for de er krusninger på ét og samme hav. Det eneste, der afskille dem, er tidsfaktoren, for alle er udsendt af den samme guddom.



I historisk tid vil dyrenes kontakt med mennesket være med til på et tidspunkt at udløse individualisering for de højerestående dyrs vedkommende. Her tænkes især på den kærlighed, som mange føler for dyr, og den træning de giver dem. Det gælder ikke mindst husdyrene. Men her skal det indskydes, at allerede for millioner af år siden – midt i den atlantiske civilisation – blev "døren" mellem menneskeriget og dyreriget lukket for at fremskynde menneskehedens udvikling. Det svarer nogenlunde til at lukke for tilgangen til en skoleklasse af nye elever, fordi de øvrige elever er langt fremme i uddannelsesforløbet. Læreren behøver derfor ikke i sin undervisning tage hensyn til nye og uvidende elever, som uundgåeligt ville sinke

udviklingen for dem, der har deltaget i undervisningen fra begyndelsen. Derfor vil dyr, der individualiserer i denne periode, gå direkte ind i en pralaya-tilstand – det vil sige en hviletilstand, som ikke gør det muligt at inkarnere.

Åndsvidenskaben oplyser, at der er tale om et specielt arrangement, som vil vare millioner af år endnu, men på et eller andet tidspunkt bliver der lukket op igen, og så vil alle de dyr, der i mellemtiden er individualiseret, kunne begynde at inkarnere som primitive mennesker.

Samtidig med at beslutningen om lukningen af dyrs adgang til menneskeriget blev truffet, blev en anden "dør" åbnet, nemlig døren til en forceret udvikling af menneskeheden med en udviklingsmetode, der kaldes "indvielsesvejen". Udviklingsvejen med dens forberedende stadier, prøvestadiet og discipelskabet vej, beskrives i en kommende artikel i denne serie.

Menneskets sjæl er således et resultat af årmillioners udvikling gennem de fire naturriger, og det betyder, at det enkelte menneske i dag er udrustet med et chakrasystem, permanente atomer og tre legemer til at fungere i, nemlig det fysisk-æteriske legeme (handlingslivet), astrallegemet (følelseslivet) og mentallegemet (tankelivet). Mentallegemet er todelt i et "lavere" mentallegeme, der bruges til konkret tænkning og et "højere" mentallegeme, som anvendes til abstrakt tænkning, der kommer til udtryk som intuitiv og åndelig forståelse.

Fra det øjeblik, hvor en livsenhed eller monade har udviklet sit sjælsprincip, overtager sjælen styringen og fungerer som en slags indre "guddom", der indtil videre repræsenterer den højeste instans, som det inkarnerede menneske kan komme i kontakt med, og som det modtager sine grundlæggende impulser fra.

Sjælen er det bibelske udtryk for menneskets "sande jeg", og inden for religiøse systemer og esoteriske skoler har sjælen fået mange betegnelser, som hver især udtrykker menneskets oplevelse af sin indre "guds" skønhed og storhed. Men uanset hvor maleriske og poetiske disse udtryk er, kan de kun give et vagt indtryk af sjælens egentlige storhed, for i den fysiske verden findes der ikke ord og begreber, der kan beskrive de tilstande og egenskaber, der er karakteristiske for hvert enkelt menneskes indre kerne. Nogle af de betegnelser man kan møde i forskellige skoler og litterære værker, er "Egoet" (ikke at forveksle med psykologernes "ego"), "Selvet", "mesteren i hjertet", eller "det sande jeg" – og mange flere udtryk.

Denne ubeskrivelige storhed og skønhed er ikke menneskets værk, men skyldes, at hver menneskesjæl er tilknyttet en såkaldt "solengel" – et væsen, der selv har gennemført menneskeevolutionen for tidsaldre siden. Solenglen befinder sig på et udviklingsniveau, som nærmest kan sammenlignes med mesterstadiet. Denne solengel følger mennesket, til det når 4. indvielse, hvor den forlader mennesket, fordi det nu selv er blevet ét med monaden.

I den esoteriske litteratur møder man også begrebet *skytsengel*. Det er en engel (deva), der er tilknyttet hvert eneste menneske, og hvis opgave er at beskytte det i den periode, hvor det er i fysisk inkarnation. Der findes mange beretninger om skytsengle, der har grebet ind, når det fysiske menneske er i fare.

Som tidligere beskrevet kaldes den udviklingsmetode, evolutionen bruger i menneskeriget, *reinkarnation*. Reinkarnation er resultatet af periodicitetsens lov, som den kommer til udtryk i menneskets verden. Det indebærer, at mennesket

gennem en lang række inkarnationer i fysiske legemer udvikler de egenskaber, som evolutionsplanen kræver af menneskestadiet,. På det fundament, som er "støbt" i de undermenneskelige naturrigger, lægges der i menneskeriget sten på sten, og mennesket opbygger på denne måde "Salomons tempel", som sjælen kaldes i Bibelen.



Her er der i høj grad tale om guddommeligt genbrug, for intet går til spilde. Efter hver inkarnation giver mennesket partiklerne i sit fysiske, astrale og mentale legeme tilbage til naturens store reservoir. Disse partiklers eget liv er blevet beriget, efter at mennesket har "lånt" dem og anvendt dem, og dybest set er det denne forædling, der er menneskets primære opgave i evolutionen – nemlig at forløse eller tilføre stoffet i legemerne en højere vibration end det havde, før det blev indbygget i menneskets legemer. Det er også forklaringen på, at højt magnetiserede legemer fra afdøde indviede ofte bevarer i lang tid.

Den mekanisme, der sørger for, at mennesket lærer af sine erfaringer og ikke bliver ved med at begå de samme fejl i én uendelighed, kaldes *karmaloven*. Karma er et sanskritord, der betyder *handling*, og derfor er karmaloven i virkeligheden *handlingens lov*. Men opfattelsen af begrebet handling skal imidlertid udvides, så det omfatter *alle handlinger og al aktivitet i alle verdener*. Man må med andre ord opfatte følelser som handlinger i den astrale verden og tanker som handlinger i den mentale verden.

Karmaloven er loven om årsag og virkning. Og der findes ingen årsag uden en virkning. Alt, hvad et menneske gør, hvad det siger og tænker, er aktive kræfter i relation både til mennesket selv og til andre mennesker. Tanker, følelser og handlinger griber ind i verdensordenen og skaber spændinger og personlige forbindelser mellem mennesker, og de virker derfor som årsager, der uundgåeligt vil resultere i virkninger. Det er karmaloven, der sørger for, at disse spændinger og indbyrdes relationer afvikles på en måde, som fremmer evolutionen.

Derfor er det forkert at opfatte karmiske virkninger som en slags "straf", som naturen udmåler. Karma repræsenterer en mulighed for at lære de lektier, der udgør menneskefasens "pensum".

Før en ny inkarnation planlægger sjælen hvilke egenskaber, den vil forsøge at udvikle eller forbedre, og hvilke karmiske årsager den vil afvikle og omdanne til erfaringer.

I sin bog *Livet inden livet* beskriver den amerikanske psykolog Helen Wambach, hvordan sjæle, som er på vej ind i inkarnation, sammen med andre sjæle planlægger forløbet og aftaler at indgå personlige forbindelser med hinanden. Ofte planlægger de på dette tidspunkt ikke alene snævre familieforhold som ægtefæller eller søskende, men også fjernere familieforbindelser eller nære venskaber.



Som konklusion kan man sige, at mennesket skaber sin egen skæbne. Den måde et menneske handler, føler og tænker i relation til andre mennesker, lægger grundlaget for kommende liv. Et eksempel på den rivende udvikling, som menneskeheden for tiden gennemgår, ses ved at iagttage børneopdragelse tidligere og nu. For få årtier siden fik børn en meget barsk og hård opdragelse, hvor børnene i dag – i det mindste i den vestlige verden – er i centrum med kærlighed og omsorg generelt set.

Når det opvågnende menneske rigtigt forstår disse sammenhænge, vil alle lidelsesfulde såvel som lykkelige liv kunne ses og forstås i en større sammenhæng.

Hvert eneste liv er som et blad i det enkelte menneskes personlige "Livets Bog". Det, der er skrevet (fortiden), kan ikke ændres, men den side, der lige nu skrives (det liv der leves lige nu) og de kommende sider (fremtiden), skal man selv forfatte i kraft af den måde, man tænker, føler og handler.

Hvert liv er som en "skoledag", hvor mennesket lærer en bestemt lektie – og lærer man ikke lektien den ene dag (liv), får man chancen for at lære den næste dag (det kommende liv)!

Når man fornemmer eller får vished om *hvorfor*, bliver man klar over, at man selv skaber sin egen skæbne, og at INTET sker, som man ikke selv har skabt årsagen til!

Med denne indsigt bliver livet meningsfyldt og får perspektiv.

Hver gang et menneske reinkarnerer, gennemlever det hele evolutionsforløbet. I fosterstadiets første fase kan man ikke se forskel på, om det er en haletudse, en hest eller et menneske, og i opvæksten repeterer barnet de seneste inkarnationers tendenser, hvor man ofte ser, at drengen leger kriger, og pigerne leger moderskab med dukker. Men i nutiden, hvor mange vælger at skifte køn, ser man helt nye mønstre hos børnene og ikke mindst hos voksne, hvor forholdsvis mange vælger partnere af samme køn, og alt hvad dermed følger – ofte dybe seksuelle og psykologiske problemer.

### **Sjælens fem kriser:**

1. Mellem 4. og 7. år tager sjælen det fysiske legeme i besiddelse. Indtil da har den "kun" overskygget det lille barn.
2. Sjælen tager det emotionelle (astrale) legeme under stadig større kontrol. Dette sker fra det 7. til det 21. år.
3. Mellem det 14. og 25. år tager sjælen stadig større kontrol med tænkeevnen (mentallegemet). Er der tale om et udviklet menneske, begynder det at respondere på sjælens impulser, men kun i tilfælde af at et vist forarbejde er gjort i tidligere inkarnationer.
4. En krise mellem det 35. og 42. år hvor en bevidst kontakt med sjælen forsøges etableret. Hos de fleste giver den sig udslag i en personligheds krise. Mennesket har måske fået tilfredsstillt sine materielle ønsker, men noget "banker på", og utilfredshed med arbejde og parforhold kan opstå og ikke mindst utilfredshed med sig selv, hvilket kan give psykologiske og seksuelle problemer, depressioner m.m. Omkring det 49. år beslutter sjælen, om et åndeligt liv er muligt i resten af inkarnationen!
5. Mellem det 56. og 63. år afgør sjælen om det skal investere energi i et langt og virksomt liv, eller om nogle eller alle energierne skal trækkes tilbage, så mennesket dør, idet det altid må huskes, at liv og død kun er faser i det evige liv!





**VidsomsNettet**  
[www.vidsomsnettet.dk](http://www.vidsomsnettet.dk)